

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Joannis Bonae, Eminentissimi S. R. E. Titulo S. Bernardi
Ad Thermas Cardinalis Presbyteri Opera Quotquot
hactenùs separatim edita fuerê Omnia**

Bona, Giovanni

Antverpiae, 1677

§. 3. Peccatum originale causam esse omnium malorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10805

Fovent quotidè peccata sua, & flagitiis in consuetudinem versis etiam verecundiam perdidierunt. Nihil sapiunt nisi terram, bonaque & mala solius corporis voluptate perpendunt, & sic omnes vitæ suæ actus disponunt, ut veluti bruta animalia corporis sensibus obsequantur. Maximum bonum judicant opes, quas si bonis artibus nequeunt, malis assequi student. Nihil illis turpe, nihil indignum, dummodo pecuniis affluant & dignitatibus, quibus ad injuriam Creatoris sacrilegè abutuntur; & quod olim de quibusdam Cræcis dictum legimus, ædificant quasi semper victuri, vivunt quasi alterâ die morituri. Hæc autem faciunt, quia verbis domini non credunt, & humanæ conditionis obliti longam sibi annorum feriem pollicentur. Quiescunt in rebus transeuntibus, quæ rursus ab aliis occupandæ sunt, nihil solliciti de permanentibus, quia de Æternitate non cogitant. Torquet illos ambitio, dissolvit libido, inflat superbia, lacerat invidia, agitant cupiditates, & justitiæ fastidio laborantes sic Dei mandata averfantur, ut ferè etiam execrentur. Clamat Christus beatos esse pauperes, beatos qui lugent, qui persecutionem patiuntur: isti ex adverso beatos illos dicunt, qui divitiis ad satietatem abundant, qui super alios dignitate eminent, quos omnes venerantur. Edixit ille suum Discipulum esse non posse, qui non renuntiat omnibus quæ possidet: isti, quæ habent, cum amore retinent, cum dolore amittunt; imo & aliena concupiscunt, & si nemo prohibeat, cum injuria rapere parati sunt. Aliqui etiam Ecclesiæ addicti, qui solum Christum partem suam esse professi sunt, suæ promissionis immemores nummos non cessant nummis addere, possidentes sæpenumero sub Christo paupere quæ sub locuplete mundo non habebant. Præceptum Domini est, ut diligamus inimicos nostros, atque his, qui nos oderunt beneficia rependamus: isti & odio habent, & contumeliâ afficiunt, & si factis nequeunt, saltem animo offendunt. Jubet ille: ut auferenti tunicam dimittamus & pallium, ut dexteram maxillam percutienti sinistram prebeamus: quis est qui obtemperet? imò quis est qui hoc sive mandatum, sive consilium non contemnat, non irrideat? Percurrat qui voluerit Christi Evangelium, ejusque sectatores recenset, paucissimos reperiet, qui ad ejus præscriptum vivant, qui ipsum quâ par est æstimatione, & veneratione prosequantur. Sed nec legere, nec audire dignantur, & iniquas mundi fabulationes, atque insanias falsas Verbo Dei

anteponunt, vel ex hoc ostendentes se ad illos pertinere, qui Verba Dei non audiunt, quia ex Deo non sunt. Cum sit igitur hominis Christiani Deo fideliter credere, ejus consilii obsequi, ejus parère mandatis; sit absque dubio, ut qui hæc spernit & conculcat, Christianus non sit: fides enim sine operibus mortua est, nec quidquam prodest magni nominis prærogativa, si mores illi & officia non consentiunt. Inter Christianum & infidelem non sola fides discrimen ponere, sed vita etiam & mores debent, ut vera Religio à falsa operibus distinguatur. Qualis enim fides illorum esse potest, qui sic Deo credunt, ut ejus mandata contemnant? Similes dæmoni isti sunt, qui credit, & contremiscit: atque utinam deteriores non essent, nam dæmon credulitatem habet & timorem: hi fidem jactant, timorem non habent.

§. III.

Peccatum originale causam esse omnium malorum.

CAusam hujus pravitatis nemo potest ignorare, cui nota sit primi hominis prævaricatio. Amisâ enim justitiâ originali in tot mala incidit vitiatæ naturæ massa damnata, ut eorum multitudo omnem vincat eloquentiam. Hinc vita traducitur plena laboris, & doloris, plena vitiiis, & iniquitatibus, suoque pondere proclivis ad malum. Hinc horrenda illa profunditas ignorantæ, quæ mentem nostram tenebrosâ quâdam caligine involvit: hinc cæca & indomita concupiscentia, quæ animam deprimit, & affigit humi. Hinc aversio à Deo, & amor rerum pereuntium, atque ex hoc mordaces curæ, infana gaudia, lites, discordiæ, rixæ, hæreses, sacrilegia, infandæ libidines, ac totius ferè humani generis æterna damnatio. Illa siquidem fuit impiæ rebellionis justissima pœna, ut qui propria voluntate in superbiam elatus Deum deseruit, ab eo desertus sit; & qui libero arbitrio bene uti noluit, cum posset: jam ipso ad bonum uti, & Deum diligere sicut oportet, aut credere in Deum, aut operari propter Deum, aut quæ recta sunt, cogitare nequeat, nisi gratia & misericordia divina ipsum excitet, & præveniat. Homo igitur sibi relictus amoris sui pondere ad se ipsum convertitur, sibi que soli incubans, in se tamquam in centro requiescit. Atque utinam omnes Christiani

stiani hanc veritatem bene perciperent; nam si se captivos esse sub lege peccati, & ad omne bonum ineptos agnoscerent, ab eo utique auxilium continuè & ferventi oratione peterent, qui operatur in nobis & velle, & perficere; & à quo omne lumen, & robur, & omnis sufficientia nostra procedit. Sed jacent plerique in profundo sepulchri, & miserando errore delusi suam cœcitatē, suosque languores amant, & se sanos existimant, quia nesciunt se aegrotare.

§. IV.

Occasio, & scopus hujus Libelli.

HÆc cum sæpius mente revolverem, vitæque transactæ perditos dies in amaritudine animæ meæ recogitarem, duplex me cura invasit, quarum una præteritum tempus, altera futurum respiciens, de utroque anxium & sollicitum reddidit. Nam si dies antea actos simul adesse jubeo, & serium de iis examen instituo, horrore mihi sunt tot Divinæ legis prævaricationes, & toties violata Fides, quæ Christo in Baptismate nomen dedi, abrenuntians Sathanæ, cunctisque operibus, & pompis ejus: puderque me gratiæ Dei infidelem fuisse. Si vero mentis obtutum in ea figo, quæ ventura sunt, Dei tremenda judicia, expavescō, & veniæ ac salutis incertum totis artibus contremisco. In his igitur angustiis constitutus, statui, Deo opitulante, mihi ipsi primum, tum aliis, quos eadem calamitas premit, efficaciter succurrere, & remedia præscribere, quæ semper in promptu sint, ut imbecillitas memoriæ assiduâ lectione repararetur, viamque perfectionis arripere cupientibus proluxæ inquisitionis labor absit. Nam quia omnis disquisitio veritatis fit ex quibusdam principiis, quæ à Philosophis Axiomata, à Medicis Aphorismi dicuntur, quibus præcipuarum rerum compendium ac veluti medulla continetur; propositum mihi est in hoc Libello, quidquid de Vita sanctè instituenda in sacra primum Scriptura, tum in Codicibus sanctorum Patrum, & piorum Scriptorum diffusè legitur, ad certa quædam, & magis necessaria Vitæ Christianæ Principia restringere, quæ brevia sint & concisa, & paucis multa comprehendant. Porro hoc unum est necessarium, à quo summa rerum vitæque beatæ to-

ratio dependet, scire quid sit Christianè vivere. *Quid enim prodest homini, si mundum universum lucratur, anime vero suæ detrimentum patitur? Aut quam dabit homo commutationem pro anima sua? (Math. 16. 26.)* Quid verò perverius magisque insanum aut dici, aut fingi potest, quam Christiani nomine gloriari, vitamque prorsus alienam à Christi doctrina, & exemplis instituere? Vanum est nomen, cui vita non congruit.

§. V.

Cur Vita Christiana documenta multi discunt, pauci exequuntur.

HÆc autem Præcepta facile possunt omnes legere, discere, & meditari; sed quod valde dolendum est, eorum germanam vim, & notionem pauci assequuntur. Facile omnes agnoscimus iter ad Cœlum parandum esse abnegatione, jejuniis, vigiliis, carnis castigatione, multisque tribulationibus, sed in actionibus nostris aliter sentire videmur. Facile dicimus, oportere Christianum calumnias, persecutiones, tormenta, & ipsam mortem libenter pati; sed cum hæc mala proxima sunt, cum vitæ periculum imminet, tunc caligo mentem obumbrat, & quod antè dilucidum videbatur, incredibili obscuritate circumfusum apparet. Humiles sumus, cum à nemine vilipendimur: patientes, cum nihil molestiæ occurrit. Documentis Vitæ Christianæ assentimur, quando nos non attingunt: cum vero ad nos pertinent, tunc irrepunt terrenarum cupiditatum illecebæ, mentemque confundunt; & ea in molliorem sensum, nobisque commodiorem interpretamur. Latet enim veritas caligine obvoluta, eamque oderunt homines ob infitam illi austeritatem, quam natura nostra peccato vitata pati non potest; & quia virtutibus amaritudo, vitii voluptas admixta est, illa offensi, hæc delinuti præcipiti cursu in vitia ruunt, & posthabita veritate mendacium amplectuntur. Quod si aliquando Præceptores audiunt, qui ipsam veritatem proferant, ac veluti oculis exponant, quamvis agnoscant se in tenebris, & umbra mortis ambulare, & aliquo modo ad lucem aspirare incipiant, in suas nihilominus tenebras relapsi oculos claudunt, ne oblatum lumen aspiciant, similes dormientibus, qui

experi-